

strofalt mange steder i Mellemøsten. I Irak raser borgerkrigen med store menneskelige og materielle omkostninger til følge. I Iran strammer det islamistiske styre grebet om befolkningen og presser på med et atomprogram. Samtidig puster præstestyret til ilden ved at støtte militante terrorbevægelser i Libanon, Irak og Palæstina.

I Libanon er der blodige kampe mellem den libanesiske hær og islamistiske ekstremister, mens befolkningen i Sydlibanon dagligt bliver mindet om det israelske militærs voldsomme fremfærd sidste sommer. Infrastrukturen er smadret, privat ejendom lagt i ruiner, og dagligt lemlæstes mennesker, især børn, af klyngebomber, som ikke eksploderede under krigen.

I Gaza foregår der borgerkrigs lignende kampe mellem forskellige grupper. Der sendes dødbringende raketter ind i Israel, som svarer igen med flyangreb og bombardementer; alt sammen noget, der medfører store menneskelige tab og lidelser, for slet ikke at tale om de materielle ødelæggelser.

Konflikten mellem Israel og Palæstina synes igen uovervindelig og uden ende. Det er på den sørgelige baggrund, vi har stillet forespørgslen til udenrigsministeren: Hvad gør den danske regering for at forsøge at få parterne til at nedtrappe denne konflikt? Hvad kan vi gøre for at bidrage til oprettelsen af en levedygtig palæstinensisk stat, der både anerkender og anerkendes af Israel? Hvordan kan EU spille en konstruktiv rolle, og hvordan kan Danmark presse på for en sådan indsats? Det er nogle af de spørgsmål, vi gerne vil have besvaret af bl.a. udenrigsministeren i dag.

Besvarelse

Kl. 15.55

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jeg vil godt sige tak for forespørgslen om, hvilken indsats den danske regering gør bl.a. gennem EU for at overvinde fastlåsningsen af den israelsk-palæstinensiske konflikt og for at sikre oprettelsen af en levedygtig palæstinensisk stat, der anerkender og anerkendes af Israel.

Indledningsvis vil jeg gerne slå fast, at regeringens politik bygger på den danske tradition, som vi har haft under skiftende regeringer i hvert fald de seneste 40 år, og som er, at vi vil hjælpe til at finde en løsning på konflikten i overensstemmelse med vedtagne FN-resolutio-

ner og med parternes aktive medvirken. For kun en fredsløsning, som parterne selv bidrager til, vil være holdbar.

Denne linje har været forfulgt af alle forespørgernes partier, når de har været i regering, og det er med god grund, for det er jo det, der giver mening både på kort og lang sigt. Den menneskelige lidelse påvirker os alle, vi ser den jo dagligt, og vi forsøger aktivt at gøre, hvad vi kan for at afhjælpe den. Balancen mellem Israels legitime ret til sikkerhed og palæstinenserens ret til en egen stat er fortsat omdrejningspunktet for regeringens tobenpolitik.

Faktum er desværre, at udviklingen i Gaza, sådan som hr. Naser Khader nævnte, de seneste 14 dage er gået i den gale retning. Der er startet en voldsspiral, hvor ekstreme elementer i Hamas og Islamisk Jihad muligvis med aktiv deltagelse af salafister og Al-Qaeda har forstærket rakettebeskydningen af civile i Israel, og Israel har svaret igen. Det er i denne forbindelse jo egentlig betegnende, at disse kræfter ikke ønsker mediedækning af situationen i Gaza, og bl.a. gennem kidnapningen af BBC-journalist Johnson med held har holdt pressen væk fra Gaza.

Desværre ser vi også andre steder eksterne kræfter i aktion. I Libanon forsøger Fatah al-Islam at underminere den demokratisk valgte regering på et vanskeligt tidspunkt. Både moderate arabiske lande, FN og EU, og vores nærmeste allierede har taget klar afstand fra ekstremisternes opførsel i både Libanon og i Gaza. Ingen, og slet ikke landene i regionen, ønsker, at ekstremisterne får held med deres dagsorden om at skabe uregerlige områder, hvorfra de kan sprede terror og ekstremisme.

Lad mig så give et kort overblik over status for fredsprocessen. Jeg har ved flere lejligheder drøftet situationen, jeg gjorde det allerede med tidligere premierminister Sharon, med vicepremierminister Peres, med udenrigsminister Livni og med andre israelske regeringsrepræsentanter og med den palæstinensiske præsident Abbas, i EU, i FN-regi, samt så sent som i går på det asiatiske-europæiske møde. I diverse bilaterale kontakter i fredsprocessen er det også et tilbagevendende emne.

På positivsiden tæller, at der den seneste tid har været et meget stærkt internationalt engagement ved især den amerikanske udenrigsminister, ved EU og ved Den Arabiske Liga, der i marts i år relancerede deres arabiske fredsinitiativ fra 2002. Kvartetten mødes i dag i Berlin på ministerniveau i forbindelse med G8-mødet.